

- Нали преди малко ядохме?

- Я дай нещо насам. Мама няма ли я още?

След това запя:

Не мога бачко да търпя
Разпаши сабя дамаска
Аз да си я препаша
Да поведе момци юнаци
По гори аз да си ида
Та да си гърци пристигна
Пристигна и ги надвия...
Припаса Донке, Донке ле,
Припаса сабя дамаска
Възседна коня гарвана...

Иванко отново се изсмя, седна до масата и почна да дърпа със зъби соленото козье месо, което му донесе брат му.

- Енак мома е била тази Донка! Я дай, Митко, и едно крондилче вино.

Момъкът дигна с две ръце пръстеното гърне и дълго пи на едри глътки. След това избърса устата си с ръка и стана. Облече кожуха си, сложи калпака и излезе. Вън снежната виелица до удари в лицето и той с бързи крачки се отправи към южните склонове на Трапезица. Там се издигаше новата кула на княз Белота.

Посрещна го домакинята.

- Белота го няма - промълви смутено хубавата ромейка и сведе надолу дългите си мигли.

- Ще го почакам - рече болярът, съблече кожухът си и отиде да се погрее на огнището, дето горяха няколко цепеници.

- Наистина ли Етър е замръзнал? - попита жената колкото да разсее неловкото мълчание и есдна върху една ракла покрита с китеник, пъстър като дрозд. В един ъгъл пламтеше голямо сребърно